

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Photij expositio refutatur, qui omnes quæstiones canonicas tribui putat
Episcopi Constantinopolitano.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Quod si aliquid ambiguum aut dubium emerferit, reservari jubent iudicio conventus generalis Episcoporum Dioceseos Illyricianæ, quem vocant conventum sacerdotalem. quo etiam nomine dicebantur cœtus generales pro rebus politicis congregati. Addunt tamen in gratiam Episcopi Constantinopolitani, ne dubiæ causæ definiantur eo inconsulto, quoniam privilegiis veteris Romæ fruitur. *Omni innovatione cessante veterem statem & canones pristinos ecclesiasticos per omnes Illyrici provincias servari præcipimus. Tum (ita legit Codex Theodosianus) si quid dubietatis emerferit, id oporteat non absque scientia viri reverendissimi sacrosanctæ legis antistitis urbis Constantinopolitanae, quæ Romæ veteris prærogativa letatur, conventui sacerdotali sancto quoque iudicio reservari.* Antiqui canones, de quibus loquitur illa lex, alij non sunt præter Nicænos; in quibus statutum est ut causæ ecclesiasticæ iudicentur à synodis uniuscujusque provinciae, omni earum cognitione prorsus interdicta cuilibet alij jurisdictioni ecclesiasticæ & seculari. Hi canones haud dubiè violati fuerant in Illyrico, sive à Præfecto prætorio, sive à synodo generali Dioceseos, quæ synodorum particularium jurisdictionem convellebat. Id autem esse verisimile suadent ea quæ sequuntur: *Tum si quid dubietatis emerferit*; id est, si tunc, quando videlicet particulares provinciae causas tractant secundum Canones, incidat aliquod dubium, definiatur in conventu generali Episcoporum universæ Dioceseos. Explicatio illa evertit conjecturam illustrissimi Cardinalis Perronij: qui existimat legem illam fuisse latam à Theodosio per subreptionem Attici Episcopi Constantinopolitani, qui apud Principem conquestus sit de Episcopis Illyrici, qui reverentiam Attico denegabant contra antiquam consuetudinem & canones ecclesiasticos, id est, canonem tertium Constantinopolitanum, quo secundus dignitatis gradus Episcopo CP. decernebatur, quod esset nova Roma. Sententia hæc adversatur canoni quem vir illustrissimus laudat; quo nulla jurisdictioni tribuitur Episcopo Constantinopolitano, sed tantum honoris prærogativa; præsertim cum nulla Dioceseos Illyricianæ mentio fiat in hoc canone, quæ vel unica allegatio pessumdedisset consilium Attici. Sanè eò præcipue tendere videtur sententia legis ut componat jurisdictionem synodorum provincialium Illyrici ac Dioceseos Illyricianæ; per occasionem autem Princeps, ornandi Episcopi CP. cupidus, novum jus introducit in ejus gratiam, jus nimirum relationis. Quod ea in primis de causâ fecit ut communito

Tom. II.

nem istius Dioceseos, etiam quoad res ecclesiasticas, distraheret ab Occidente; à quo avulsa fuerat in dispositione civili, & unita Imperio orientali. Ceterum exemplum illud, è prærogativa veteris Romæ petitur, ostendit relationes causarum difficilium ad sedem apostolicam mitti consuevisse à Concilio generali Dioceseos Illyricianæ, vel ab Episcopo Thessalonicensi, qui Exarchus Illyrici Episcopique Romani Vicarius erat. Id ipsum probant epistolæ Papæ Leonis primi ad Anastasium Episcopum Thessalonicensem; in quibus præcipitur ut eæ relationes fiant, si causa quæ finire non potuit in synodo provinciali, nec in Concilio dein generali potuerit terminari. Unde præterea colligitur clausulam legi Theodosianæ insertam in gratiam Episcopi Constantinopolitani irritam fuisse, nec executioni mandatam. Sanè Concilium Chalcedonense, cum sedem Constantinopolitanam in patriarchatum everheret, nullam ei potestatem tribuit in provincias Illyrici; quæ patriarchati Romano semper adhæserunt, donec occasione hæresis Monothelitarum ab eo distractæ sunt circa annum septingentesimum.

III. Eam legem Photius Patriarcha Constantinopolitanus, dignitatis suæ augendæ cupidus, aliò vertit, vim apertam verbis legis inferens. Ejus quippe sensum hunc esse ait, canonica iudicia ab Archiepiscopo Constantinopolitano & ab ejus synodo definienda esse. *Ὅτι τῶ ἀναφορῶν καὶ κανόνων ἀμφισβήτησις ἐν ὅλῳ Ἰλλυρικῶν δὲ τίμνωται τῶν γὰρ μὲν ἔρχεται. Κ. πύλεως, καὶ τῶν αὐτῶν συνόδων, ἧς ἔχει ἀποδομὰ τῶν δεξιῶν ρώμης.* Et tamen Imperator jubet ut iudicia illa ferantur à synodo Illyriciana, cum consilio Episcopi Constantinopolitani. Ea nihilominus lege ejusque explicatione usi sunt Græci ad distringendam ab Illyrico Bulgariam, ævo Photij; quæ res facta fuit à Diocesi Romana, & subjecta patriarchatui Constantinopolitano.

IV. Sed ut redeamus unde digressi sumus, ad auctoritatem videlicet Conciliorum generalium, necesse est ut lucem materia hæc accipiat à Conciliis Africanis. Canon itaque decimus Africanus docet Concilium universale Africae semel in anno debere fieri ad definiendas causas ecclesiasticas, ut Nicæna synodus statuit: *Confirmandum est in hac synodo ut secundum statuta Nicæna propter causas ecclesiasticas, quæ ad perniciem plebium sæpe veterascunt, singulis quibusque annis Concilium convocetur: ad quod omnes provincie quæ primas sedes habent, de Conciliis suis binos, aut quantos delegerint, Episcopos mit-*

I i

Vide supra lib. 4. cap. 1. §. 1. 2. & lib. 1. cap. 24. §. 11.

Vide lib. 1. c. 51 §. 1.

Phot. de. 12. No. mac. cap. 1.

Ill. Card. Perron. c. 1. 2. Replicæ.

Vide supra lib. 1. c. 1. §. 1. & 6.

Vide lib. 1. c. 31 §. 1.